

Arrest

nr. 209 103 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOUMANOVA, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 12 maart 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.09.2017 werd ingediend door:

Naam: H. (..)

Voorna(a)m(en): Z. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.09.1985

Geboorteplaats: Berkane

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Loonfiches Snoeys Achille BVBA periode juni – november 2017 op naam van de referentiepersoon*
- *Attesten OCMW Antwerpen dd. 18.09.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- *Attestation administrative n°233 dd. 5.10.2017 en Attestation administrative n°346 dd. 5.10.2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen of inkomsten had in Marokko: er werd met deze attesten geen afdoend bewijs voorgelegd van het feit dat betrokkene in haar land van herkomst onvermogen was –de stukken dienaangaande zijn opgemaakt op een datum waarop betrokkene al jaren in België verblijft, ze specificeren overigens ook geen tijdvak en zijn in de tegenwoordige tijd opgesteld- en al evenmin dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene (zie haar oude paspoort) de Schengenzone op 07.11.2012 is binnen gereisd. Het spreekt dus voor zich dat zij in haar land van herkomst anno 2017 over geen inkomen noch over een eigendom beschikt in haar land van herkomst. De voorgelegde attesten bevatten geen informatie over betrokkene haar situatie ten tijde van haar vertrek naar het buitenland en sluiten niet uit dat betrokkene toen wel een inkomen had en/of eigenares was van een onroerend goed.*
- *Lijst geldoverschrijvingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene via Euronet periode 2008-2012:*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pas op 16.05.2013 uit de echt is gescheiden van haar ex echtgenoot de heer O.B. (..). In de echtscheidingsakte die zich in het administratief dossier bevindt, staat te lezen dat betrokkene haar ex-echtgenoot in Marokko een beroep uitoefende (commerçant en matière de vente de vêtements), dat hij over een maandelijks inkomen beschikte gaande van 2500 tot 3000 dirham en dat hij er mede-eigenaar was van bouwland. Derhalve kan er redelijkerwijze toe besloten worden dat desondanks dat er inderdaad bedragen door de referentiepersoon aan betrokkene werden overgemaakt, zij daar niet mee in haar basisbehoeften diende te voorzien. Te meer daar de bedragen ondergeschikt waren aan het inkomen van haar toenmalige echtgenoot. Van gehuwde personen mag verondersteld worden dat zij elkaar ten laste hebben. Het overmaken van het geld op zich, vormt onvoldoende bewijs dat betrokkene noodzakelijkerwijze aangewezen was op de overgemaakte bedragen om in haar wezenlijke basisbehoeften te voorzien

- Facturen met bijhorende overschrijvingen aan Electrabel, betalen van huur, Pius X, H&M: echter, deze betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine gezien haar economische en sociale toestand financiële en/of materiële ondersteuning behoefde door de referentiepersoon om in haar basisbehoeften en die van haar 2 kinderen te blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en haar beide kinderen sedert 18.12.2016 niet langer op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd zijn.

Uit het geheel van de gegevens blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel:

schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schending van art. 40 ter en art. 40bis, §2 eerste lid, 3° van de Wet van 15.12.1980 schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvSt., 6 september 2002, n° 110.071; RvSt., 19 maart 2004, n° 129.466; RvSt., 21 juni 2004, n° 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Conform de geldende wettelijke bepalingen en de beginselen van behoorlijk bestuur is de Dienst Vreemdelingenzaken er toe gehouden op het moment van zijn beslissing met alle concrete gegevens uit het dossier rekening te houden in de afweging of deze al dan niet een voortgezet verblijf kunnen rechtvaardigen. Dit vloeit tevens voort uit de zorgvuldigheidsplicht die op de verwerende partij rust. Het is derhalve noodzakelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet robotmatig beslist op grond van een vooraf opgestelde lijst van voorwaarden, zoals zij gedaan heeft bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij dient daarentegen het gehele feitelijke dossier in rekening te brengen, waarbij zij tevens oog heeft voor bijvoorbeeld de feitelijke gezinssituatie van verzoekster en haar fundamentele rechten en vrijheden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS, 14 februari 2006, n° 154.954; RvS, 2 februari 2007, n° 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet

steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering van een beslissing deze maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150).

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvSt., 7 december 2001, n° 101.624)

Tenslotte moet betreffende het redelijkheidsbeginsel worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden wanneer de genomen beslissing, tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (RvSt., 20 september 1999, n°82.301)

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij met deze beginselen geen afdoende rekening heeft gehouden.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...) "

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Opdat verzoekster zich kan beroepen op gezinshereniging op basis van artikel 40ter Vw. zal zij moeten aantonen dat zij 'ten laste' is van haar vader. Zij is immers ouder dan 21 jaar.

Ten laste zijn is een feitenkwestie, noch de Vreemdelingenwet noch het Vreemdelingenbesluit bepalen hoe de vereiste "ten laste zijn" bewezen kan worden.

Bij gebreke aan een bewijsregeling staat het bewijs dus vrij. Alle passende middelen zijn toegelaten om de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en referentiepersoon te bewijzen (HvJ C-205/03, Oulane, (punt 53); RvV 27 februari 2009, nr. 23.894).

Het gaat dus om een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner (C-01/05, Jia/Zweden punten 36-37).

Wel moet deze materiële steun in het verleden geschieden, ze moet m.a.w. plaats hebben gevonden in het land van herkomst. Dit wordt vastgesteld door het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak Jia/Zweden (HvJ 9 januari 2007, C-01/05, Jia/Zweden).

Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoekster geweigerd om reden dat zij volgens haar niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn alsook onvoldoende heeft aangetoond materiële of financiële steun te behoeven vanwege de referentiepersoon en bijgevolg besluit verwerende partij dat er niet is aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst een reële afhankelijkheidsrelatie bestond.

Nochtans is verzoekster reeds sedert gedurende jaren wel degelijk aangewezen op de financiële steun die zij ontvangt van haar vader nu zij wel degelijk onvermogen was en tot op heden is.

Verzoekster was weliswaar gehuwd en leefde samen met haar echtgenoot. Verwerende partij is van oordeel dat uit het loutere feit dat zij gehuwd was en dat in de echtscheidingsbeslissing door de echtgenoot verklaard werd dat hij een inkomen uit arbeid genereert alsook mede-eigenaar is van een stuk bouwland verzoekster onmogelijk behoeftig kon zijn en dat de steun die zij inderdaad reeds sinds jaren vanwege de referentiepersoon ontving dan ook niet nodig was om in haar basisbehoeften en deze van de kinderen te voorzien. Weliswaar geeft de vermelding in het echtscheidingsvonnis, overigens slechts gebaseerd op de persoonlijke verklaring van de ex - echtgenoot van verzoekster, slechts een momentopname weer en kan de financiële situatie dewelke de ex - echtgenoot daar schetst slechts vastgesteld worden voor het ogenblik waarop deze verklaring wordt gedaan. Men kan hieruit alleszins niet afleiden dat gedurende het huwelijk van verzoekster zij een welbepaalde levensstandaard heeft gekend die iedere behoeftigheid in haar hoofde uitsluit. Het is dan ook precies omdat haar ex - echtgenoot tijdens het huwelijk geen (afdoende) inkomsten genereerde dat de vader van verzoekster zijn dochter (en haar gezin) financiële steun verleende.

Verzoekster verwijst naar de invulling van het begrip "ten laste" door het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-I/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

In een arrest dd. 22.01.2018 besprak Uw Raad deze rechtspraak als volgt:

"dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger is van de Unie, die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste " van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de Omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). " (RvY 22 januari 2018, nr. 198 310)

Uit de bestreden beslissing en dus ook uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag volgende documenten overmaakte:

Twee attesten dd. 5.10.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of inkomsten heeft in Marokko (stuk 2), lijst geldoverschrijvingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene (alsook aan haar ex - echtgenoot) via Euronet periode 2008-2012 (stuk 3), overschrijvingsbewijzen van schoolkosten, kleding, huurgelden en betalingen nutsvoorzieningen door de referentiepersoon (stuk 5), geregistreerde huurovereenkomst op naam van verzoekster (stuk 6), loonfiches van de referentiepersoon (stuk 7), aansluitingen bij het ziekenfonds (stuk 8), attesten van het OCMW dat zij noch de referentiepersoon steun ontvangen (stuk 9), geboorteakte (stuk 10).

Verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing dat met deze documenten door verzoekster niet afdoende wordt aangetoond dat zij in haar land van herkomst onvermogen was noch dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Aangezien in casu verwerende partij vaststelt dat de administratieve attesten die aangeven dat verzoekster niet over inkomsten noch eigendommen in Marokko beschikt, slechts een momentopname zijn en niets zeggen over de situatie van verzoekster ten tijde van haar vertrek (want: "opgemaakt op een datum waarop betrokkene al jaren in België verblijft, ze specificeren overigens ook geen tijdvak en zijn in de tegenwoordige tijd opgesteld — (...) Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene (zie haar oude paspoort) de Schengenzone op 07.12.2012 is binnen gereisd. Het spreekt dus voor zich dat zij anno 2017 in haar land van herkomst over geen inkomen noch over een eigendom beschikt in haar land van herkomst. De voorgelegde attesten bevatten geen informatie over betrokkene haar situatie ten tijde van haar vertrek en sluiten niet uit dat zij toen wel een inkomen had en/of eigenares was van een onroerend goed. ") zodat deze niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van haar onvermogen.

Het spreekt voor zich dat de attesten op een recente datum werden opgemaakt (en dus op een moment dat verzoekster al lang in België verblijft) nu deze in het kader van huidige verblijfsprocedure werden

aangevraagd. Immers, de bijlage 19ter vermeldt als voor te leggen documenten onder andere: "attest onvermogen uit land van herkomst", zonder dat hierbij gespecificeerd wordt wanneer dit attest dient te zijn opgemaakt of op welke periode dit betrekking dient te hebben.

Voor wat de geldoverschrijvingen betreft stelt verwerende partij dat verzoekster gehuwd was en dat haar ex - echtgenoot werkte en een inkomen genoot waaraan deze geldstortingen inferieur waren zodat ook hieruit geen behoefte kan blijken en er dus evenmin sprake kan zijn van een reële afhankelijkheidsrelatie. Verwerende partij besluit dat "het overmaken van het geld op zich, vormt onvoldoende bewijs dat betrokkene noodzakelijkerwijze aangewezen was op de overgemaakte bedragen om in haar wezenlijke basisbehoeften te voorzien. "

Nochtans geven de vermeldingen in de echtscheidingsbeslissing (stuk 4) op basis van de verklaringen van de ex - echtgenoot slechts een momentopname weer. Hoewel verwerende partij dit in de bestreden beslissing anders verwoordt en weergeeft als zou het gaan om een verleden tijd, zijn deze verklaringen en zoals weergegeven in het echtscheidingsvonnis opgesteld in de tegenwoordige tijd en specificeren zij geen tijdvak (terwijl dit wel een probleem is in het geval van de bewijzen van onvermogen). Uit niets blijkt dan ook dat verzoekster en haar ex - echtgenoot gedurende het huwelijk deze inkomsten genoten. Anderzijds staat vast dat de referentiepersoon zijn dochter (en haar gezin) reeds jaren lang financieel steunde (er liggen bewijzen voor vanaf 2008) en dat hij in 2012 nog een bedrag van bijna 2.000,00 euro overmaakte aan zijn toenmalige schoonzoon. (cf. supra - Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun.) In het geval de ex - echtgenoot van verzoekster gedurende het huwelijk wel de vermelde inkomsten genereerde dan dient verwerende partij ook aandacht te hebben voor de hoegrootte van deze bedragen en niet enkel deze te vergelijken met de hoegrootte van de bedragen die door de referentiepersoon werden overgemaakt om dan te concluderen dat de steun van de referentiepersoon inferieur is aan de inkomsten van de ex - echtgenoot. Immers, het hoeft weinig betoog dat een inkomen van 2500 à 3000 Dirham per maand, zij het 250 à 300 euro, toch een eerder laag bedrag is om met vier personen van te leven, zelfs in Marokko. Het is derhalve dan ook zeer aannemelijk dat het gezin de financiële steun van de referentiepersoon hard nodig had om in de basisbehoeften te kunnen voorzien zodat er wel degelijk sprake is van een reële afhankelijkheid. Hoe dan ook, verwerende partij beoordeelt de cijfers inhoudelijk niet teneinde na te gaan of er een toestand van onvermogen en reële afhankelijkheid bestaat of niet hetgeen enkel getuigt van eerder onzorgvuldig bestuur.

Verzoekster begrijpt dat een onbeduidende financiële steun niet kan volstaan. Evenwel kan het niet de bedoeling zijn dat verwerende partij deze steun bestempeld als inferieur aan inkomsten die haar ex echtgenoot zou hebben genoten en waarvan dus niet vaststaat dat deze inkomsten in die periode ook effectief werden genoten. De stortingen zijn regelmatig en dit gedurende verschillende jaren. De grootte van de bedragen varieert van de helft of een derde van de veronderstelde inkomsten van de ex - echtgenoot en geregeld overschrijden zij deze inkomsten ruimschoots. De beoordeling van de geldstortingen gebeurde dan ook alleszins niet met de vereiste zorgvuldigheid.

In het arrest dd. 22.01.2018 besprak Uw Raad de rechtspraak van het Hof van Justitie verder als volgt: De hoedanigheid van "ten laste " komend familielid vloeit voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ, C-I/05, 9 januari 2007, par. 36). Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tót op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn (descendent), die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ, 16 januari 2014, C-432/12, par. 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die descendent niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt:

"26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan

van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoonbaar te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.” (RvV 22 januari 2018, nr. 198 310)

Verzoekster verwijst tevens naar een arrest van Uw Raad alwaar als volgt werd geoordeeld:

Niettemin kan redelijkerwijze worden verwacht dat de feitelijke situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst niet een éénmalige, zeer kortstondige of onbeduidende financiële ondersteuning betreft, het dient met name te gaan om een 'reële' situatie van afhankelijkheid. Dit neemt echter niet weg dat het in casu kennelijk onredelijk voorkomt om enkel op grond van een "te recent" en "onvoldoende regelmatig" karakter van de stortingen van in casu aanzienlijke geldbedragen die bij zes verschillende gelegenheden verspreid over een periode van tien maanden werden overgemaakt aan de verzoeker in zijn land van herkomst, deze geldstortingen niet op hun inhoudelijke waarde te beoordelen teneinde na te gaan of zij de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen aantonen. Er wordt met andere woorden niet nagegaan of deze geldstortingen, gelet op de concrete bedragen die werden gestort en gelet op het tijdsinterval van deze stortingen en zulks al dan niet afgezet tegen de economische situatie van de verzoeker in zijn land van herkomst en de levensduurte aldaar, er al dan niet blijk van geven dat de verzoeker reeds van in zijn land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verweerder deze geldstortingen niet op een zorgvuldige wijze in rekening heeft genomen teneinde te beslissen of zij al dan niet aantonen dat aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voldaan. (RvV 27 juli 2017, nr. 190 111)

Er werd aan verwerende partij een overzicht meegedeeld van alle bedragen die doorheen de jaren door de referentiepersoon aan verzoekster doch ook aan haar echtgenoot werden overgemaakt. Voor wat de geldstortingen aan de ex - echtgenoot betreft wordt er in de bestreden beslissing niets gezegd en lijkt het alsof verwerende partij hiervan niet weet, quod non.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat verwerende partij in de bestreden beslissing wel melding maakt van het feit dat verzoekster en haar kinderen sedert eind 2016 (= na aankomst in België) niet meer inwonen bij de referentiepersoon, en anderzijds de bewijzen van financiële steun die dateren van na haar aankomst in België als irrelevant beschouwt precies omdat zij dateren van na haar aankomst in België.

Hier tegenover staat dat verwerende partij blijkbaar wel verlangt van verzoekster dat zij het bestaan van de afhankelijkheidsrelatie ten overstaan van de referentiepersoon aantoont vanaf in het land van herkomst en dus van voor haar aankomst in België en tot op heden (cf. de bestreden beslissing:

"Facturen met bijhorende overschrijvingen aan Electrabel, betalingen van huur, Pius X, H&M: echter, deze betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine gezien haar economische en sociale toestand financiële en of materiele toestand behoefde door de referentiepersoon om in haar basisbehoeften en die van haar twee kinderen te blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en haar beide kinderen sedert 18.12.2016 niet langer op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd zijn. ")

Verwerende partij gaat geenszins met de vereiste zorgvuldigheid te werk en verlaat ook iedere redelijkheid om tot haar beslissing te komen.

Immers, de bewijzen die aantonen dat er tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestaat werden door verwerende partij geenszins naar hun inhoud beoordeeld. Dit blijkt althans geenszins uit de bestreden

beslissing. Nochtans tonen deze documenten aan dat er tot op heden sprake is van een reële afhankelijkheidsrelatie. De referentiepersoon betaalt niet enkel de huur van zijn dochter, doch ook de nutsvoorzieningen, de schoolkosten (Pius X) van haar kinderen, hun en haar kleding, edm...

Verwerende partij stelt zich onredelijk op door de bewijzen af te doen als van geen waarde nu zij dateren van na aankomst in België en tegelijkertijd te verlangen dat er tot op heden een aantoonbare afhankelijkheidsrelatie bestaat, doch vervolgens aan deze documenten niet de minste inhoudelijke aandacht te schenken.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook schendt zij de materiële motiveringsplicht."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de relevante wetsbepalingen ter zake, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2.7. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waarnaar in de voorgaande bepaling wordt

verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het “ten laste” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.8. Met het betoog dat *“Het (..) voor (zich) spreekt dat de attesten op een recente datum werden opgemaakt (en dus op een moment dat verzoekster al lang in België verblijft) nu deze in het kader van huidige verblijfsprocedure werden aangevraagd”* doet de verzoekende partij geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat *“de stukken dienaangaande zijn opgemaakt op een datum waarop betrokkene al jaren in België verblijft, ze specificeren overigens ook geen tijdvak en zijn in de tegenwoordige tijd opgesteld- en al evenmin dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene (zie haar oude paspoort) de Schengenzone op 07.11.2012 is binnen gereisd. Het spreekt dus voor zich dat zij in haar land van herkomst anno 2017 over geen inkomen noch over een eigendom beschikt in haar land van herkomst. De voorgelegde attesten bevatten geen informatie over betrokkene haar situatie ten tijde van haar vertrek naar het buitenland en sluiten niet uit dat betrokkene toen wel een inkomen had en/of eigenares was van een onroerend goed (eigen markering).”* Het is geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer uit de voorgelegde attesten niet blijkt over welke periode deze attesten handelen en aldus niet uitgesloten is dat verzoekende partij in de periode voorafgaand aan haar komst naar België, dus voor 7 november 2012, wel degelijk beschikte over een inkomen en/of eigenares was van een onroerend goed, de verwerende partij deze attesten niet aanvaard als een bewijs van onvermogen in het land van herkomst. De kritiek dat op de bijlage 19ter niet vermeld wordt wanneer het attest moet opgemaakt zijn of op welke periode dit betrekking dient te hebben, doet aan voorgaande geen afbreuk. Immers dient verzoekende partij aan te tonen dat zij voor haar komst naar België reeds ten laste was in het land van herkomst. Het is dan ook duidelijk dat voor haar dit betekent dat deze bewijzen moeten teruggaan tot voor haar vertrek naar het buitenland.

2.9. Voorts ziet de Raad ook geen enkele kennelijke onredelijkheid in de motivering dat: *“Lijst geldoverschrijvingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene via Euronet periode 2008-2012:*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pas op 16.05.2013 uit de echt is gescheiden van haar ex echtgenoot de heer O.B. (...). In de echtscheidingsakte die zich in het administratief dossier bevindt, staat te lezen dat betrokkene haar ex-echtgenoot in Marokko een beroep uitoefende (commerçant en matière de vente de vêtements), dat hij over een maandelijks inkomen beschikte gaande van 2500 tot 3000 dirham en dat hij er mede-eigenaar was van bouwland. Derhalve kan er redelijkerwijze toe besloten worden dat desondanks dat er inderdaad bedragen door de referentiepersoon aan betrokkene werden overgemaakt, zij daar niet mee in haar basisbehoeften diende te voorzien. Te meer daar de bedragen ondergeschikt waren aan het inkomen van haar toenmalige echtgenoot. Van gehuwde personen mag verondersteld worden dat zij elkaar ten laste hebben. Het overmaken van het geld op zich, vormt onvoldoende bewijs dat betrokkene noodzakerlijkerwijze aangewezen was op de overgemaakte bedragen om in haar wezenlijke basisbehoeften te voorzien”. Inderdaad mag de verwerende partij redelijkerwijze aannemen dat, nu verzoekende partij in het herkomstland getrouwd bleek te zijn en pas op 16 mei 2013 uit de echt is gescheiden, zij ten laste werd genomen door haar echtgenoot. Nu uit de echtscheidingsakte ook blijkt dat deze een inkomen verwierf in kader van diens tewerkstelling en aldaar ook mede-eigenaar was van een bouwland kan eveneens redelijkerwijze

aangenomen worden dat verzoekende partij daarmee in haar basisbehoeften kon voorzien en niet aangewezen was op de door de referentiepersoon overgemaakte bedragen daartoe. Het betoog van verzoekende partij dat de verklaringen van de ex-echtgenoot in de echtscheidingsbeslissing slechts een momentopname betreffen wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij tracht nu te laten uitschijnen dat noch zijzelf noch haar ex-echtgenoot enig inkomen hadden, maar, gelet op de echtscheidingsakte, kan hier geen geloof aan gehecht worden. De Raad ziet ook niet in waarom de ex-echtgenoot zou verklaren dat hij over een inkomen uit tewerkstelling beschikt alsook details geeft over het bedrag van deze inkomsten indien dit niet waar zou zijn. Uit niets blijkt ook dat deze verklaringen slechts betrekking zouden hebben op het moment van de echtscheiding en de ex-echtgenoot voorheen doorheen het huwelijk geen inkomen zou verworven hebben.

Uit nazicht van de overgemaakte bedragen blijkt verder ook dat deze doorgaans kleiner zijn dan het inkomen dat de ex-echtgenoot verwierf, zodat verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat het geenszins kennelijk redelijk is om te stellen dat deze bedragen inferieur zijn aan het inkomen van de ex-echtgenoot en dus niet het bewijs geleverd is dat deze bedragen noodzakelijk waren om in de basisbehoeften te voorzien. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen met haar stelling als zou de dienst vreemdelingenzaken geen rekening hebben gehouden met de grootte van de gestorte bedragen. Het loutere feit dat in 2012 een bedrag van 2000 euro werd gestort aan de ex-echtgenoot doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Gelet op het feit dat verzoekende partij tot aan haar vertrek uit het herkomstland gehuwd was en haar thans ex-echtgenoot aldaar via tewerkstelling over een inkomen beschikte waarvan de verzoekende partij geenszins aantoonde dat dit inkomen te klein was om in haar basisbehoeften te voorzien, is het geenszins kennelijk onredelijk om de vaak aan dit inkomen inferieure bedragen die werden overgemaakt door de referentiepersoon, niet te beschouwen als bedragen die de verzoekende partij nodig had om in haar basisbehoeften te voorzien.

De Raad ziet voorts geen kennelijke onredelijkheid in de motieven waar de verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat de bewijzen van het betalen van facturen in België dergelijk bewijs niet leveren en anderzijds ook vast te stellen dat verzoekende partij sinds 18 december 2016 niet langer gedomicilieerd is bij de referentiepersoon. Immers brengt deze laatste vaststelling het determinerend motief dat verzoekende partij geenszins aangetoond heeft dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon niet aan het wankelen.

Wanneer blijkt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, hebben de stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon in België bepaalde zaken voor verzoekende partij betaalt, geen pertinentie en kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat *“deze betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België”*. Het loutere feit immers dat verzoekende partij zich in België in een situatie van afhankelijkheid zou bevinden ten opzichte van de referentiepersoon, maakt niet dat daarmee aangetoond is dat zij voor haar komst naar België en dus reeds in het land van herkomst ten laste was van deze referentiepersoon. Verzoekende partij lijkt uit te gaan van de evidentie dat, nu zij zich in een situatie plaatst van afhankelijkheid in België, daarmee ook bewezen is dat zij reeds in het herkomstland ten laste was, maar dit kan geenszins aangenomen worden.

2.10. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Verzoekende partij maakt evenmin een schending van de door haar andere aangehaalde beginselen aannemelijk noch maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.

2.11. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER